

Της Σφίγγας το αίνιγμα ή το δικό σου;

Έπεσ' η νύχτα μα μες τη σιγαλιά της ακούγεται ένας στεναγμός ανάμεικτος ανακούφιση και αγωνία. Δεν υπάρχει ψυχή εδώ. Ποιου το καρδιοχτύπι διαταράζει τη γαλήνη;

Οι ώρες της νύχτας περνούν αργά, απλώνοντας πέπλα σιγής και νεφέλες λησμονιάς στην πλάση. Μα προτού της καρδιάς οι ανήσυχοι κτύποι ακολουθήσουν την adagio χορογραφία των άστρων και στροβιλιστούν με την Ηώ (Αυγή) στο αργό της τάγκο, η Σελήνη στέλνει ένα φευγαλέο βλέμμα προς τη Γη... Φωτίζοντας μ' ένα διακριτικό φιλί τη φύση, αποκαλύπτει άθελά της το πλάσμα με τον ανήσυχο ύπνο...

Ναι... δεν κάνω λάθος... Η Σελήνη έστειλε σαν απαλό χάδι το ασημί της φως σ' αυτήν, την απόκοσμη, τη μυστηριώδη ... τη Σφίγγα... Κι αυτή, σαν να πρόσμενε από καιρό αυτή τη στιγμή μας αποκαλύπτει την άλλη της όψη... Με βραχνή, σαν ψίθυρο, φωνή μονολογεί:

«Αυτές οι στιγμές που το φεγγάρι συναπαντιέται στον ουρανό με την Αυγή, ακριβώς αυτές, είναι οι δικές μου στιγμές... είναι εκείνα τα διαστήματα του χρόνου που νιώθω γαλήνη. Γνωρίζω τη μοίρα μου. Ξέρω πως κάθε ανατολή του ήλιου μπορεί να φωτίσει το δρόμο εκείνου του οδοιπόρου που θα με φέρει πιο κοντά στο τέλος. Ένας ταξιδευτής θα καταφέρει να λύσει το αίνιγμα, εκπληρώνοντας έτσι το δικό του πεπρωμένο. Αυτό το αναπόφευκτο γεγονός με φοβίζει, με αγριεύει, με απελτίζει... Τι κι αν οι άνθρωποι με τρέμουν, η υποψία και μόνον πως ένας από αυτούς θα διαγράψει με μια λέξη την ολοκλήρωση του λόγου της ύπαρξής μου δε μου αφήνει άλλα περιθώρια από το να

είμαι ανελέητη προς οποιονδήποτε άνθρωπο διαβεί το στενό προς Θήβας πέρασμα... Κι όσο αργεί εκείνη η μέρα, τόσο μεγαλώνει κι ο δικός μου φόβος που μου τρώει αδίστακτα τα σωθικά...».

Από εκείνη τη νύχτα που η Σφίγγα σε μια στιγμή αδυναμίας ή δύναμης αποκάλυψε τη δική της αγωνία για το επικείμενό της τέλος πέρασαν αμέτρητες μέρες, μήνες, χρόνια... αιώνες ακόμα... Μα ο πανδαμάτωρ χρόνος που σε όλους ρίχνει της λήθης και της παρηγοριάς το δίχτυ πώς τάχα επέδρασε στη Σφίγγα;

Σε μια άλλη στιγμή αυτογνωσίας η Σφίγγα μας ξανα-αποκαλύπτεται... Με αναλλοίωτη τη βραχνάδα στη φωνή της και με πλήρη αυτοκυριαρχία μας εξομολογείται:

«Ανυπομονώ για το συναπάντημα που η μοίρα μου έχει φυλάξει... για τη συνάντησή μου με τον ξεχωριστό οδοιπόρο που θα με φέρει πιο κοντά στο τέλος... Είμαι ήρεμη πια... ξέρω πως η λύση του γρίφου δεν σημαίνει το τέλος! Αντιθέτως, με οδηγεί στην Αθανασία κλείνοντάς μου για πάντα της λήθης τις βαρυκίνητες πόρτες. Η απάντηση στο αίνιγμά μου θα με απελευθερώσει από το να φυλάω τα στενά της Θήβας ανοίγοντάς μου τις πύλες της αιωνιότητας.

Ξημερώνει. Η Ηώς η ροδοδάκτυλη που εσείς τη λέτε Αυγή, ήδη αχνοφαίνεται. Από μακριά διακρίνεται η φιγούρα ενός οδοιπόρου που ολοένα γίνεται μεγαλύτερη... Ήρθε σιμά. Λέτε να είναι αυτός; Ο Οιδίπους;

- Ξένε οδοιπόρε, στάσου: **«Τί ἔστιν ὁ μίαν ἔχον φωνήν τετράπουν και δίπουν και τρίπουν γίνεται;»**

Η Σφίγγα συναντήθηκε επιτέλους με το πεπρωμένο της. Ελευθερώθηκε. Ταξιδεύει στην αιωνιότητα. Μέσα από το μαρμάρινό της σώμα ακούγονται παλμοί... Τα πέτρινα της μάτια σε κοιτάζουν κι εσένα... κι εσάς... εμένα... κι όλους μας. Με το αινιγματικό της χαμόγελο μας απευθύνει λίγα λόγια:

«Υπάρχω. Ζω. Σεργιανίζω στην αιωνιότητα. Αν θες να με βρεις δεν έχεις παρά να κάνεις το μακρύτερο και δυσκολότερο ταξίδι της ζωής σου. Αγαπητοί ταξιδιώτες, οδοιπόροι του 21^{ου} αιώνα, δεν έχετε καταλάβει πως κάθε ένας και καθεμιά από εσάς είναι κι ένας Οιδίποδας; Ψάξε με... στο ταξίδι που θα κάνεις μέσα σου... Στο δικό σου ταξίδι αυτογνωσίας...

Αγαπητοί οδοιπόροι του σήμερα, του αύριο, του χτες, εσείς με το βλέμμα σας στραμμένο πάνω μου... Καθώς τα βλέμματά μας διασταυρώνονται, δεν βλέπετε μέσα από τα δικά μου μάτια την αντανάκλαση του δικού σας εαυτού»;

Συγγραφή: Έλενα Χατζηπιερή